

temma es tahha koli panna, ja eggas ramato luggema eggas firjotama es tahha lasta opetada.

Kirk-Jssand nomis sedda monnikord seperat, agga temma vastas temmal ruminalaste: milsperrast pean ma sedda teggema? nimati roetaks need Nekrutiks, ja mis neile siis fest abbi saap, et nemmad moistravad ramato lugge- ma ja firjotama?

Kirk-Jssand vastas temmal illosaste: armas Andres! se woip ka Soldatil wågga heaks tulla, kui ta sedda on oppinud, ja selgeste mois- top. Ta woip se läbbi pealikuks sada. Oh, vastas se kongefaelne Andres, eggas meiже sug- gusi keagi pealikuks ei sa, ja läks ärra, ja es panne mitte emmad pojad koli. Kirk-Jssand piddi sedda moisa Wannemattese teada andma, ja sedda wåeteti läbbi hirmo neid koli saatma. Külla Andres nurries küll se ülle, agga mis tehha? nemmad piddivad koli minnema.

Need pojad olliwad targembad kui nende Jssa. Nemmad oppisivad kahhe talve ajal selgeste ramatud luggema, firjotama ja monned

muud head asjad. Se Koolmeister olli ka üks moistlik mees, ja oppetas neil ka sedda arropid- bamise funsti, ja wåhvel ajal ka firwest heästi prukida.

Rui nemmad nüüd sureks ja tävweliffuks mehhels olliwad minnud, siis woeti sedda käst- mist neist kolmest meraadest nekrutiks.

Oh kui wihhatseks sai nüüd se wanna külla Andres! Omma wihha-meelega joofsis temma Kirk-Jssanda jure, ja rõgis nuttades: watage nüüd aus Kirk-Herra, mis mulle nüüd fest abbi saap, et ma emmad pojad kaks talved koli ollen pandnud? nemmad on ommeti minno käst- mist poja Iwan Nekrutiks wottaud, ja se olli veel minno keigearmsama poeg.

Kirk-Jssand vastas: armas Andres, ärra olle sepärroast mitte ni kurb ja pahhamelesinne, minna arwan sedda sinno pojale sureks önneks, et ta meiже sure ja armolissee Keisri Herra teenriks on sanud. Se woip ükskord temmale wågga heaks tulla, et ta heästi kolutud on. — Tulle emma pojaga enne kui ta ärra läep veel ükskord minno jures. Wanna Andres sügges förwade